

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/29/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2616204957
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Valentová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2616204957.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Martina Valentová a sudkýň: JUDr. Ľubica Spálová a Mgr. Lucia Mizerová, v právnej veci žalobcu: Intrum Slovakia, s.r.o., so sídlom Bratislava, Mýtna 48, IČO: 35 831 154, zastúpeného advokátom: JUDr. Ján Šoltés, Bratislava, Mýtna 48, proti žalovanej: H. N., nar. XX.X.XXXX, adresa E. XXX, o zaplatenie 750,- Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Senica, č. k. 6C/174/2016-78 zo dňa 10.10.2018, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom druhom v poradí (po predchádzajúcom a tunajším súdom zrušeným rozsudkom z 16. mája 2018) súd prvej inštancie žalobu zamietol, žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

2. Rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil použitím § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej aj OZ), § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách. O trovách rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej CSP).

3. Súd vychádzal zo skutkových zistení, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania, že: „Všeobecná úverová banka, a.s. ako to vyplýva aj z údajov obchodného registra verejne dostupného na internetovej stránke www.orser.sk mala aj má v predmete činnosti okrem iných zapísané aj poskytovanie úverov. Žalovaný uzatváral zmluvu ako fyzická osoba - občan, nie ako osoba oprávnená na podnikateľskú alebo inú obdobnú činnosť a ani na výkon svojho povolania. Opak zo zmluvy nevyplýva. Medzi Všeobecnou úverovou bankou, a.s., a žalovaným bola dňa 27.5.2010 uzavretá zmluva o bežnom účte a poskytovaní produktov a služieb flexiúctu. Na základe zmluvy Všeobecná úverová banka a.s., zriadila pre žalovaného účet a povolené prečerpanie na účte. Žalovaný sa zaviazal dodržiavať všeobecné obchodné podmienky a vrátiť sumu prečerpaných finančných prostriedkov. Výpoveďou zmluvy zo dňa 14.1.2015 Všeobecná úverová banka, a.s., oznámila žalovanému, že vypovedá zmluvu, pričom výpoveď bola žalovanému doručená dňa 21.1.2015. Dňa 15.12.2015 banka oznámila žalovanému, že zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 3.12.2015 postúpila svoju pohľadávku voči žalovanému na žalobcu.“

4. Súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania a zisteného skutkového stavu vyvodil, že: „Žalobca svoje nároky voči žalovanému odvodzuje zo zmluvy, ktorú žalovaný uzavrel so Všeobecnou úverovou bankou a.s., teda bankou, poskytujúcou úvery na základe bankovej licencie, čo je skutočnosť všeobecne známa. Tieto nároky mal žalobca získať postúpením. Postupca v súdnom konaní, v ktorom takto

postúpenú pohľadávku uplatňuje, je povinný tvrdiť a dokázať predpoklady svojej aktívnej legitímácie, teda okrem iného aj splnenie podmienok platného postúpenia. Postupca, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je tak v zmysle uvedeného povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka dlžníka písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku, pričom musí preukázať, že dlžník si výzvu aj prevzal, a zároveň, že dlžník napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní. Nepreukázanie týchto skutočností má za následok nedokázanie aktívnej legitímácie postupníka. Žalobca tunajšiemu súdu nepreukázal, ani z pripojenej zmluvy nevyplýva, že je oprávnený žiadať zaplatenie celého dlhu pre nezaplatenie niektorej splátky podľa § 565 Občianskeho zákonníka, v dôsledku čoho súd nepovažoval pohľadávku žalobcu za zosplatnenú. Súd tiež nemal preukázané, že žalovaný ako spotrebiteľ sa oboznámil so všeobecnými obchodnými podmienkami Všeobecnej úverovej banky, a.s., podľa ktorých mal byť dlh žalovaného zosplatnený. Zo znenia vyššie citovaného ustanovenia zákona vyplýva, že predmetom postúpenia z banky na nebankový subjekt môžu byť len splátky úveru, ktoré sú nepretržite viac ako 90 dní po lehote splatnosti a zároveň musí byť splnená aj podmienka, že banka písomne vyzve svojho klienta na úhradu peňažného záväzku s tým, že je v omeškaní nepretržite 90 dní. V konaní nebolo preukázané splnenie ani jednej z týchto podmienok, preto Všeobecná úverová banka, a.s., nemohla svoju pohľadávku voči žalovanému postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou. Podľa názoru súdu tak neboli splnené podmienky v zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách pre postúpenie pohľadávky zo strany banky na žalobcu, a teda žalobca nie je aktívne legitímovaný na podanie žaloby. Z uvedeného dôvodu súd žalobu zamietol."

5. Súd prvej inštancie napokon v konaní úspešnej žalovanej, ktorej by patrila náhrada trov konania tieto nepriznal, nakoľko jej v konaní žiadne trovy konania nevznikli.

6. Proti tomuto rozsudku podal prostredníctvom svojho právneho zastúpenia odvolanie žalobca, ktorým sa domáhal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v zmysle § 388 CSP zmenil tak, že žalobe vyhovie. Zároveň si uplatnil náhradu trov celého konania, vrátane predmetného odvolacieho konania. Ako odvolacie dôvody označil dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. <

7. Prioritne poukázal na to, že aktívna legitímácia žalobcu bola preukázaná predložením fotokópie Oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 15.10.2015, ktoré bolo doporučenou zásielkou zaslané na poslednú známu adresu žalovanej, pričom doručenie oznámenia žalovaná nerozporela. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok NS SR sp. zn. 4Obo 210/2001 <., v ktorom súd uviedol, že relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky. Súd z takéhoto oznámenia vychádza bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Navyiac spolu s odvolaním súdu predložil fotokópiu výzvy banky - Druhá upomienka zo dňa 19.10.2012, ktorú zaslal žalovanej veriteľ VÚB, a.s. Uviedol, že povolené prečerpanie, teda kontokorentný úver je osobitnou formou úveru, pre ktorý je typické, že je spojený s bežným účtom. Pri tomto type úveru nie je vopred dohodnutý počet, výška a termíny splátok tohto úveru a povolené prečerpanie sa povoľuje na určité obdobie. Zdôraznil, že VÚB, a.s., podlieha dohľadu NBS. Vzhľadom na hospodárnosť bola predmetná výzva zaslaná žalovanej obyčajnou poštovou zásielkou, preukázanie jej doručenia preto nie je objektívne možné. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Krajského súdu v Žiline pod sp. zn. 8Co/564/2015 <., z ktorého zdôraznil, že ak žalobca z objektívnych dôvodov nedokáže preukázať doručenie predmetnej výzvy a žalovaný jej doručenie výslovne nepopiera, nie je zo strany okresného súdu daný dôvod túto skutočnosť spochybňovať.

8. V ďalšom sa odvolateľ vyjadril k postúpeniu bankovej pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách. K ust. § 92 ods. 8 z. o bankách považuje za potrebné uviesť, že zákon o bankách v tejto časti nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Účelom dotknutého ustanovenia zákona je prelomenie bankového tajomstva a nie obmedzenie možnosti postúpiť bankovú pohľadávku, čo nepochybne vyplýva zo systematického začlenenia dotknutého ustanovenia zákona ako aj dôvodovej správy k ust. § 92 vládneho návrhu zákona o bankách. Podporne k správnosti názoru o účele prelomenia bankového tajomstva v prípade postúpenia bankovej pohľadávky na subjekt bez bankového povolenia týmto odkazuje na právne závery vyjadrené v uznesení Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 29Odo/1613/2005 < zo dňa 29.4.2008. Podporne v súlade s eurokonformným výkladom Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2002/58/ES z 12. júla 2002 týkajúcej sa spracovávaní osobných údajov a ochrany súkromia v sektore elektronických komunikácií (smernica o súkromí a elektronických

komunikáciách) poukazuje aj na závery rozsudku Súdneho dvora EÚ z 22.novembra 2012 vo veci C-119/12, Josef Probst proti mr.nexnet GmbH ., ktorý výslovne viaže možnosť postúpenia pohľadávky operátora na viazanosť postupníka telekomunikačným tajomstvom, nespochybňuje však samotnú možnosť postúpenia pohľadávky. Okrem jazykového výkladu je nevyhnutné pri výklade právnych predpisov a ich posudzovaní z pohľadu nárokov na platnosť právneho úkonu brať na zreteľ ústavný príkaz preferencie výkladu v prospech platnosti právneho úkonu a dôvody neplatnosti nerozširovať nad rámec zákonom uvedených prípadov (Nález Ústavného súdu SR z 3 júla 2008, sp.zn. I. ÚS 242/07 <.). Podľa rozhodnutia Ústavného súdu ČR sp.zn. II. ÚS 87/04 <. nemá v súkromnoprávnej sfére každý rozpor so zákonom automaticky za následok neplatnosť právneho úkonu. Takýto záver sa musí opierať o rozumný výklad dotknutého ustanovenia, nestačí len formálny gramatický výklad. Dôležitý je predovšetkým teleologický výklad a účel zákonného príkazu, resp. zákazu. Pokiaľ zákonodarca zaradil ust. § 92 ods. 8 z. o bankách do časti OCHRANA KLIENTOV A BANKOVÉ TAJOMSTVO, z hľadiska systematického a teleologického výkladu nemožno dospieť k záveru, že cieľom zákonodarcu bolo upraviť náležitosti právneho úkonu postúpenia pohľadávky, prípadne jeho platnosť, teda pôsobiť ako norma lex specialis k ust. § 524 a nasl. OZ <.. Podporne odkazuje na právny záver vyjadrený v rozhodnutí Krajského súdu v Prešove, sp.zn. 11Co/11/2015 <. zo dňa 25.8.2016. Správnym a náležitým zistením skutkového stavu veci, ako aj správnym právnym posúdením veci by súd I. inštancie musel dospieť k záveru, že žalobcovi v tomto spore svedčí aktívna legitímácia. Odvolateľ tiež namietal dohodu na postúpení akejkolvek pohľadávky banky voči klientovi.

9. Žalovaná odvolací návrh nepodala, ani sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadrila.

10. Skôr ako odvolací súd pristúpi k preskúmaniu napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie považuje za vhodné zhrnúť nasledovné. Napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je už druhé v poradí, keď ostatným rozhodnutím súd prvej inštancie o žalobnom návrhu rozhodol tak, že žalobu zamietol, žalovanému náhradu trov konania nepriznal, ktoré rozhodnutie zo dňa 30.11.2016, č. k. 6C/174/2016-50 na odvolanie žalobcu Krajský súd v Trnave rozsudkom zo dňa 16.5.2018, sp. zn. 25Co/111/2017-64 zrušil a vec vrátil Okresnému súdu Trnava na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Po vrátení veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie súd o veci rozhodol znovu napadnutým rozsudkom.

11. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 365 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f), h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie, postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP.

12. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnenú odvolaciu argumentáciu žalobcu bolo posúdiť, či súd prvej inštancie dospel k správne skutkovému a právnemu záveru, že žalobca v konaní nepreukázal svoju aktívnu legitímáciu z dôvodu súdom prvej inštancie ustálenej neúčinnosti zmluvy o postúpení (z dôvodu, že neboli preukázané podmienky postúpenia v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách, predovšetkým nebolo preukázané, že žalovaná bola písomne vyzvaná na splnenie svojho záväzku pôvodným veriteľom), v dôsledku čoho mal byť daný dôvod na zamietnutie žaloby v celom rozsahu.

13. V zmysle § 524 Občianskeho zákonníka veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému (ods. 1). S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené (ods. 2).

14. Podľa § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi

alebo doiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi. Ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení (ods. 2).

15. V zmysle § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 o bankách ... ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní s plnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu, ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

16. Vychádzajúc z uvedeného, ak je pre platnosť postúpenia potrebné splniť určité podmienky, ako napr. tie uvedené v cit. § 92 ods. 8 Zákona o bankách, je postupca v súdnom konaní, v ktorom takto postúpenú pohľadávku uplatňuje, povinný v zmysle § 132 ods. 1 CSP a § 150 ods. 1 CSP tvrdiť a dokázať predpoklady svojej aktívnej legitímácie, teda okrem iného aj splnenie podmienok platného postúpenia. Postupca, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je tak v zmysle uvedeného povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka klienta (dlžníka) písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní. Nepreukázanie týchto skutočností vedie k záveru o neplatnosti úkonu postúpenia pohľadávky, čo má za následok nepreukázanie aktívnej legitímácie postupníka.

17. Žalobca v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil v dôsledku nesprávnej aplikácie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách s tým, že toto ustanovenie nemožno spájať s aktívnou legitímáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky.

18. Odvolací súd sa týmto názorom žalobcu nestotožnil. Súd prvej inštancie postupoval správne, keď sa prioritne zaoberal otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu.

19. Predmetom konania zostala pohľadávka, ktorej zaplatenia sa žalobca domáha ako postupník pôvodného veriteľa (VÚB, a.s.) zo zmluvy, ktorú tento uzavrel so žalovanou, bolo preto potrebné, aby v prvom rade preukázal svoju aktívnu legitímáciu, teda legitímne nadobudnutie v žalobe uplatnených práv od pôvodného veriteľa. Zo spisu vyplýva, že na preukázanie svojej aktívnej legitímácie súdu prvej inštancie predložil oznámenie o postúpení pohľadávky postupcom (VÚB, a.s.) a podací hárok.

20. Stranou v spore sa niekto môže stať bez toho, aby bol účastníkom hmotno-právneho vzťahu, o ktorý v konaní ide; stačí, ak podá žalobu (v takom prípade sa stáva žalobcom) alebo aby bola proti nemu podaná žaloba (v takom prípade sa stáva žalovaným). Či však bude žalobca v spore úspešný, závisí od toho, či je účastníkom hmotno-právneho vzťahu, z ktorého sa vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jedna strana subjektom práva a strana na opačnej procesnej strane subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom konania, sa v občianskom procesnom práve užíva pojem vecná legitímácia. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť stranou určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či stranou objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (por. rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 192/2004).

21. Je nesporné, že žalobca v konaní neunesol svoju dôkaznú povinnosť a relevantným spôsobom nepreukázal, že žalovaná ako dlžník, bola jeho pôvodným veriteľom VÚB, a.s., po splnení podmienky omeškania s plnením pohľadávky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, písomne vyzvaná bankou na splnenie peňažného záväzku, čo napokon žalobca ani v odvolaní nepopiera. Odvolací súd sa pritom zhoduje so závermi prvoinštančného, že existencia výzvy a doručenie tejto písomnej výzvy je zákonnou podmienkou pre následné postúpenie predmetnej pohľadávky bankou na iný subjekt, pritom logicky takouto výzvou nemôže byť oznámenie postupcu o postúpení pohľadávky, na ktoré odvolateľ odkazuje. Keďže podľa preukázaného, v danom prípade táto zákonná podmienka splnená nebola, žalobca v tomto smere neunesol svoje dôkazné bremeno, čo vedie k záveru, že k postúpeniu pohľadávky z VÚB a.s., na žalobcu došlo v rozpore so zákonom a preto je takýto právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka neplatný.

22. Odvolací súd je toho názoru, že napriek systematickému zaradeniu citovaného ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách v rámci ustanovenia upravujúceho výnimky z bankového tajomstva, nie je možné výklad tohto ustanovenia zužovať len na výklad systematický, spôsobom, ako ho poníma žalobca s tým, že sa ním upravujú iba prípady prelomenia bankového tajomstva, pričom nie sú ním upravené zákonné podmienky pre platné postúpenie pohľadávky. Naopak v citovanom ustanovení, vychádzajúc najmä z jeho gramatického znenia, je nesporne zrejmé, že stanovuje banke podmienky pre účinné postúpenie bankovej pohľadávky, ktorých naplnenie v danom prípade preukázané nebolo. Keďže potom nedošlo k platnému postúpeniu danej pohľadávky, žalobca nie je v spore aktívne vecne legitimovaný, v dôsledku čoho bolo nevyhnutné jeho žalobu zamietnuť. Oznámenie banky o postúpení pohľadávky žalobcovi adresované žalovanému bolo splnením povinnosti pôvodného veriteľa ako postupcu v zmysle § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka, rozhodne ho nemožno stotožňovať ani zamieňať so splnením podmienky bankou v zmysle cit. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z., keďže ani podľa formy, ani podľa obsahu nie je výzvou banky adresovanou dlžníkovi na splnenie dlhu, s ktorým je dlžník v omeškaní.

23. Vzhľadom na vyššie uvedené VÚB, a.s. bola oprávnená postúpiť svoju pohľadávku voči žalovanému (ktorá je predmetom tohto sporu) žalobcovi len po tom, ak bol žalovaný napriek písomnej výzve nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke a to aj bez súhlasu žalovaného.

24. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca ani v podanej žalobe a ani neskôr neuplatnil tvrdenie, že predmetná výzva, adresovaná pôvodným veriteľom žalovanému bola bankou realizovaná a žalovanému bola i doručená. Žalobca výzvu netvrdil a tým potom ani na doručenie tejto výzvy žalovanému nepredložil a nenavrhol ani žiaden dôkaz. Skutkové tvrdenie žalobcu o predmetnej výzve a jej doručení žalovanému v tomto súdnom konaní uplatnené nebolo, preto nemohlo dôjsť ani k jeho popretiu ani potvrdeniu zo strany žalovaného, preto neprichádza do úvahy aplikácia § 151 ods. 1 CSP, podľa ktorého skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. V danom prípade totiž žalovaný nemohol poprieť skutkové tvrdenie žalobcu, ktoré sa neuskutočnilo, v konaní nebolo realizované.

25. Žalobca teda neunesol svoje dôkazné bremeno, keď nepreukázal výzvu banky na splnenie omeškaného dlhu a jej doručenie žalovanému. V spise sa výzva a taký dôkaz, ktorý pri povinnom doručovaní doporučene do vlastných rúk mal existovať, nenachádza, žalobca jeho existenciu ani netvrdil a žalovaný výzvu a jej doručenie nepotvrdil. Žalobca teda nedokázal, že žalovaná pohľadávka bola v čase jej postúpenia na žalobcu spôsobilá na postúpenie v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách. V dôsledku toho nemožno považovať za dokázané, že toto postúpenie je platné (aj keby zmluva o postúpení bola účinná, aj keby bolo žalovanému doručené oznámenie postupcu o postúpení pohľadávky). Je treba uzavrieť, že žalobca nepreukázal, že sa platne a účinne stal veriteľom uplatňovanej pohľadávky, teda nepreukázal svoju aktívnu legitímáciu na jej uplatňovanie pred súdom, a preto bolo dôvodné jeho žalobu zamietnuť, tak ako to už správne uzavrel súd prvej inštancie

26. Obdobný záver prijal už i NS SR v rozhodnutí sp. zn. 7 Cdo 26/2017 zo dňa 28.3.2018, podľa ktorého podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej Zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 OZ). Obdobne občianskoprávne kolégium NS SR na svojom

zasadnutí z 9.10.2018 prijalo rozhodnutie (k rozsudku NS SR sp. zn. 1Cdo 147/2017) s právnou vetou: „Ust. § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách neupravuje len ochranu bankového tajomstva, ale len právo klienta v súvislosti s postúpením pohľadávky. Postúpenie pohľadávky banky, ku ktorému došlo v rozpore s týmto ustanovením, je neplatný právny úkon“.

27. Žalobca tiež tvrdil, že zmluvné strany sa dohodli o možnosti postúpenia.

28. Podľa § 89 ods. 1 posledná veta zákona č. 483/2001 Z.z. < o bankách účinného od 10.6.2013 banka alebo pobočka zahraničnej banky si so svojim klientom môžu zmluvne upraviť práva a povinnosti z obchodov odchylné od zákona alebo osobitného predpisu, ak to zákon ani osobitný predpis výslovne nezakazuje alebo ak z povahy ich ustanovení nevyplýva, že sa od nich nemožno odchyliť; takáto zmluva musí mať formu a podobu vyžadovanú zákonom alebo dohodou účastníkov, pričom banka a pobočka zahraničnej banky zodpovedá za jej preukázateľné vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu najneskôr pri uzavretí obchodu a za jej uchovávanie a ochranu podľa § 42 ods. 1.

29. Citovaná právna úprava, ale v čase uzatvorenia zmluvy o bežnom účte a potvrdenia o poskytnutí flexidebetu (27.5.2010 a 22.11.2010) nebola účinná. Preto ani účastníci zmluvy uzatvorenej dňa 27.5.2010 a 22.11.2010 nemali možnosť upraviť si postupovanie pohľadávok (súčasných i budúcich) odchylné od vtedy účinného a platného zákona o bankách (§ 92 ods. 8 Zákona o bankách).

30. Už samotný vyššie uvedený záver o neunesení dôkazného bremena žalobcom na preukázanie splnenia zákonom vyžadovaných podmienok pre postúpenie predmetného dlhu, postačuje pre záver o dôvodnosti zamietnutia jeho žaloby. Vzhľadom na zásadu procesnej ekonómie (čl. 17 CSP), nebol dôvod sa ďalšou, vzhľadom na prijaté závery, už nadbytočnou a irelevantnou argumentáciou zaoberať.

31. Rozhodnutie v časti o náhrade trov konania nebolo uplatnenými odvolacími dôvodmi žalobcu, ani žalovanej napadnuté a preto netvorilo predmet prieskumu odvolacieho súdu.

32. V odvolacom konaní fakticky plne úspešnej žalovanej vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP), o ktorom v zmysle § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP musí aj bez návrhu rozhodnúť odvolací súd, keďže týmto rozhodnutím sa predmetné konanie končí. O výške náhrady trov konania v takom prípade v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

33. Z obsahu spisu vyplýva, že v danom prípade bola žalovaná v odvolacom konaní pasívna, nevykonala žiaden procesný úkon, náhradu trov konania si neuplatnila, ani nevyčísliła a podľa obsahu spisu jej ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

34. Civilný sporový poriadok výslovne nerieši situáciu ak strana, ktorá na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, o náhradu trov zjavne neprejavila záujem, navyiac podľa obsahu spisu jej v odvolacom konaní ani žiadne nevznikli. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia Civilného sporového poriadku alebo iného zákona (analogia legis alebo iuris).

35. Odvolací súd preto s použitím Základných princípov čl. 4 ods. 2 CSP aplikoval na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania princíp racionálneho zákonodarcu a o náhrade trov konania žalovaného rozhodol podľa fiktívnej normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcou. Vychádzal pritom z pomyselnej normy, že ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov CSP zakotvujúcim procesnú ekonómiu rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

36. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).